

Elias Lillas

Afskedshälsning till

ännu lefwande Syndare, då Han för ett
å sin ägta Hustru, begärget mord, genom
en wäl förtjent Död, gick, med Jesu hjälp,
förbi Domen till Lifwet, 1820.

Sjunges som: O Jesu när jag sådan skall x.

Tryckt i Wexjö, år 1822.

1.

O! Menniska, ehö du är,
Min swanesång betrakta,
Du denna Oddens kropp än bär,
Sör Syndafall dig swakta.
O! swaka jemt du stridande!
Din Frid betänk du Ljumme.

2.

Snart nalkas jag mitt lefnads slut;
Anskönt i Mandoms åren;
Ei håra Männerne mig ut,
At kyrkan uppå Bären;
Nei rättslig dömd; men ei fördömd,
Jag dödas; men blir ei förglömd.
Af dräpne Liffens Söste.

3.

Ack minne af min brottslighet,
Om Jesum jag ej kände;

Förkvislan hjertat Sönderflet
I djupet af elände
Ett wiadjur skonar maken sin,
Jag, men'ska, drucken af Brännvin,
Min äkta Måka mördar.

4.

O Drinkare! En Bettels Bäck,
Är Brännvin, der wi segla,
Med swordom, slag, mord
Hör och gåck,
Ät helstvede. Dig spegla
I mig och till golgata gåck
Der Jesus bitter galla drack
Sör Drinkare, Som Båttres.

5.

Med mig du mistat har Guds nåd,
Och Satans skäl du druckit;
Och genom Synd och öfwerdåd
I Jesu sida stuckit;
Med mig bed också dag och natt,
Att du ur Satans wård försatt,
Må Ljusens Barn förbliffwa.

6.

I Eto fulla Månars tid
I Werld Sånghus slutet
Har jag haft mången andlig strid;
Men nu är bojan bruten,
Hwärmied mig Satan fångslades;
Hwem bröt den? Jo min Frälsares;
Ty jag grät och bad honom.

7.

Bälsignad Du som medlet blef,
Att mi, Guds råd så lära,
Att Jesus Satan ur mig dref
Med Ewangelii Lära,
Med tacksam fördröad syas min slät
Jag samtas för Jannuel,
Med Barnen, Gud dia gifwit.

8.

Tag går i salig Hädanfärd,
Att se ee Synkon smärre,
Som från en ond, förförst Werld;
Du kallat börr, o Herre!
Si och de twenne Barn, du läte!

Så hem till Dig, från all förfät,
Som foglen flyr ur fåran.

9.

Ja! må jag till vänlig fröjd
Din, Hustru! åter finna!
Utt se från sälla Himlars höjd/
Hur ångrens tårar rinna.
Förstätt mitt Brott! fly i min famn
Försonas uti Jesu namn
Så stillas wi ei mera!

10.

Men Werld; du ser här i mig en/
Af dina fallna dörar,
Som länge ro i sina ben,
Ei ägt, och bittra tårar
Deß döga stymt. På Nådens Örr,
Som isrygt nu har klappat.

11.

Men Gud! som är så mild och god
Mot ångersfulla alla,

Som uti Tron i Jesu blod,
Till Nådastolen falla;
Ej mig, den Förnämligaste
Bland alla, alla Syndare,
Bort från Ditt ansigt kasta!

12.

Äck wänner, ware det er tröst,
Må det Er ock upplifwa
Att Jesus som oss återldst
Wid mig sin nåd wilst gifwa.
Sörglömmen då den sorg och blygd
Jag Er tillfogat och er bygd;
Er Själafrid ej glömmen!

13.

Warder J, Far och Mor, med sorg,
Medfarandes i grafwen;
Nej Tröstade, wid Stens borg
Medfållen swandringsstafwen;
Så ock, J Sysson och min slägt
Så stola wi i Himmelsk drägt,
Så återse hwarandra.

^{14.}
I tankan jag i Hand Er tar,
Min afstedes suck jag sänder/
Och genom Röda Haffwet far
Till Kanans sälla stränder
Jag länge trrat sweriden kring
Uti mång, land på jordens ring,
Nu Hemlandet jag söker.

15.

Farswål o swerld! hwar är den tröst,
Din wisshet mig kan gifwa;
Nej! Jesus har mig återldst!
Det skall min Lösens blifwa.
Det ger mig lugn wid Bitans sten,
Så i Jesu blod bli ren,
Sant hopp först då du äger. —

16.

Sij Synden, Se hur det mig går.
Jag sprang; nu heidar hoian;
Det hufvud ingen graf nu får,
Som fromt ej höjts i loian.
Den hand snart blir med blod
bestänkt,

Som Guds och Landens lagar
fränkt,
Som makans blod utgiutit.

17.

I Tid gör bättring! Eljest snart/
Att mer och mer du faller;
Och syndar stelf med ifrig fart
Inom det mörka galler!
Ack Syndare, så fin, som grof;
Gör ei med bättring mer uppstos.
Din är ei morgondagen.

18.

Men Trogna siäl, och Jesu Wän!
Bed Gud för mig, som länder,
Att sällskap få af Andans Män
Dit der jag sist uppländer
Till Gud min Siäl som Jesus svann
Då återlösnings blodet rann.
Kom Milde Herre Jesus. !!!

